

Вървѣла тя, оглеждала се насамъ-нататъкъ, спирала се тукъ-тамъ, по-пипвала туй—онуй добиче, не харесва.

— Не ти ли напълниха очи нѣкои добичета? — попиталъ я дѣдо ви Пройчо. — Ей тѣзи, дете сега гледахме, сж хубави. Само работа чакатъ.

— Стари сж! — отсѣкла накжсо бабата.

— Не сж. Даначета сж.

— Какви ти даначета бѣ, главо изкуфяла! — креснала бабата. — Леле, Боже, добре че дойдохъ съ него! Ако не бѣхъ, Богъ знае какви дъртювци щѣха да му навратъ въ ржцетѣ.

Па като подбрала тя добрия дѣдо Пройчо:

— Не виждашъ ли, че сж безъ жби, бе спъни буцо! Аслж ти друго не знаешъ. Тебе ти дай чужди ниви да орешъ и да се спъвашъ като пиянъ турчинъ изъ едритѣ буци.

— Имаха! Тебе гаче очитѣ ти не довиждатъ! — сонналъ се дѣдото.

— Хубаво гледатъ моитѣ очи! Знамъ си азъ работата! Моятъ дѣдо е билъ джамбазинъ.

— Имаха!

— Нѣмаха!

Скарали се. Разлютила се оная ми ти баба Пройчовица, хванала дѣда Пройча за ржкава и право при даначетата. Отворила широко устата на едното даначе, после на другото и безъ да каже дума, повела назадъ дѣда Пройча. Не искала предъ

хората да го гълчи.

Ала като го поизвела на страна, па като го захванала:

— Казвай сега, главо изкуфяла, имаха ли горни жби!

— Нѣмаха. Ама всички даначета, па и кравитѣ и воловетѣ нѣматъ горни жби.



— Млъкъ! — викнала лютата баба. — Моятъ дѣдо е билъ джамбазинъ. Зная ги хубаво азъ тия работи. Света Богородичко, майко свята, хубаво, че ми науми да тръгна съ него!

— Нѣматъ бабо, — меко казалъ дѣдото. — Ако мене не вѣрвашъ — да питаме.

— Азъ тебе не вѣрвамъ, бе глупчо, че хората ли! Никого не ща да питамъ!

Ядосалъ се дѣдо Пройчо. Хвърлилъ на бабата кесията съ бѣлитѣ пари и я оставилъ.